

[Ingeborg Refslund Thomsen.]

da børnehjemmene mere eller mindre kunne være i privat eje, da indtægterne nogenlunde kunne dække udgifterne. Nu må de være selvejende institutioner, eller de må drives af en anerkendt forening. Mange af disse ældre hjem blev i sin tid indrettet i en gammel bondegård. Fra tid til anden blev der bygget lidt til, men i de senere år har de været slet vedligeholdt både ude og inde. Vi har jo set nogle af disse forældede, grå institutioner. Det økonomiske tryk, der har hvilet over mange af disse hjem, har gjort livet unødigt svært for lederne og mere glædeløst for de børn, for hvem hjemmet gerne skulle blive et rigtigt hjem og et hyggeligt hjem.

Når der nu kan skabes en forsvarlig økonomisk basis for de forskellige børnehjem, tror jeg, det i og for sig bliver lettere at holde sammen på og forny den kreds, der gerne skulle slutte op om det enkelte hjem, så ledere og elever ikke føler sig isoleret og venneløse i det daglige. Nye kredse vil derved også få mod til at gå i gang med nye opgaver. Nu kan man gå i gang med at oprette vuggestuer og børnehaver, når bestyrelsen kun er pligtig at sørge for, at indtægterne kommer op på de 30 pct. Det tilsyn, der føres af overinspektionen, er jo på mange måder en hjælp og vejledning; den svarer på alt det, en bestyrelse eller en forstander kan spørge om, men jeg håber, at mange af de oplysninger, overinspektionen i disse år har krævet og indsamlet, nu har bundfældet sig, så det mere bliver de store linier, man i Rosenvængets Allé har indseende med. Vi, der sidder i bestyrelserne, kan så bevare den illusion, at vi råder selv.

Vi er som sagt rede til at fortsætte den saglige drøftelse om alle enkeltheder i det udvalg, som nu skal arbejde videre med lovforslaget.

Socialministeren (Strøm): Jeg takker samtlige ærede ordførere for de venlige bemærkninger om lovforslaget og de ændringer, som er kommet til, siden vi havde forslaget til behandling i udvalget sidste år. Jeg vil gerne udtrykke min glæde over, at samtlige ærede ordførere efter det uheld, der overgik udvalget, nu atter er i stand til at virke, også med det lovforslag, der her er til behandling.

Jeg vil gerne sige til det ærede medlem fru Lisbet Hindsgaul, at det er jo ikke sådan, at vi ikke ønsker, at det private initiativ skal være medvirkende. Jeg beundrer

det private initiativ, og jeg ønsker også, det skal fortsætte med at være med i arbejdet, men når det private initiativ ønsker større støtte fra det offentlige, er det min bestemte opfattelse, at det vil gavne både det private initiativ og den sag, der er tale om, at der til arbejdet kædes folk, som har en vis tilknytning til det offentlige liv. Det er min bestemte opfattelse, at sådanne folk er gode medarbejdere for det private initiativ. Disse mennesker, der enten kommer fra børneværn eller fra kommunalbestyrelser eller herindefra, hvadenten det er folketingsmedlemmer eller landstingsmedlemmer, der eventuelt får overdraget den opgave, vil være medvirkende til at skabe de bedst mulige forhold for børnene. De kommer med vilje til at øve en gerning til gavn for de børn, der her er tale om, så godt som det er gørligt. Jeg beder derfor om, at man ikke trækker det op på en sådan måde, som om vi ville hindre det private initiativ ved, at vi eventuelt får andre folk kædet ind i arbejdet med interesse for det.

Lovforslaget skal jo nu til behandling i udvalg, og jeg håber, det må lykkes os i udvalget at få disse retningslinier trukket op, så at alle, der er virkelig interesserede i børneforsorgsarbejdet, får mulighed for at komme med i det.

Lisbet Hindsgaul: Håbet beskæmmer jo ingen, men hvis den højtærede socialminister får lykke og held til at gennemføre lovforslaget i den skikkelse, hvori det foreligger, kan man ikke se bort fra, at for det private initiativ føles det som en tilsidesættelse, når staten eller anden offentlig repræsentation placeres i det arbejde, som med stor dygtighed, uegennytte og alvor er udført gennem mange år af private. Jeg vil gerne understrege, at det måske er det område, der berører mig mest, fordi jeg synes, at ministeren, sikkert i god hensigt, tilsidesætter det livslange dygtige arbejde og den økonomiske indsats, som det private initiativ gennem årene har præsteret. Megen god gerning i vort land er dog båret oppe af private menneskers lyst og evne til at hjælpe dem, der har det mindre godt, og dette specielle arbejde i børneforsorgens tjeneste står og vil til alle tider stå som noget stort. Det var private mennesker, der banede vejen for beskyttelse og omsorg for de børn, der trængte til det. Derfor vil jeg se det som min opgave, også i udvalgsarbejdet med dette lovforslag, såvidt det er mig muligt, at kæmpe for det private initiativs arbejde indenfor de